

Dag 799 – zaterdag 7 maart

Kasper keert terug naar huis deze ochtend. Dat zal wellicht de laatste keer zijn dat Lagun Kasper ziet. Gelukkig maar dat ze dat zelf niet beseffen. Kaspers baasje blijft nog wat langer hangen en in stilte kijken we toe hoe Lagun, Nimbo en Kasper achter elkaar aan hollen in de tuin en de tijd van hun leven beleven...

Lagun heeft gelukkig afleiding te over vandaag want we hebben groepstraining deze namiddag.

Ik geef opnieuw les en in tegenstelling tot de vorige keer, zet Lagun nu wel zijn beste pootje voor bij Bart. Vanuit mijn ooghoek zie ik bijvoorbeeld hoe Lagun de volle twee minuten tussen de andere grote honden zit, op enkele meter afstand van Bart en ook blijft zitten tot hij wordt opgeroepen.

Slechts één keertje geraakt de lieve schat tot bij mij deze training. (En dan heb ik het wel over Lagun natuurlijk ;-)).

Na de training oefen ik nog even in de rolstoel met mijn flinke man. Het gaat uit-ste-kend. Wat een aandacht voor mij!

's Avonds hebben we niet veel werk meer met de viervoeters. Noch met de platjas, noch met zijn gouden neefje die de hele tijd in de keuken heeft mogen ravotten met Lambiek en Duplo.

Dag 800 – zondag 8 maart

Dag 800?! Dat klinkt plots wel een eeuwigheid! Ik sta meteen op met gemengde gevoelens: Lagun is nu al zo lang bij me dat ik me geen leven meer zonder hem kan indenken.

Maar deze ochtend moet ik het even zonder hem stellen want we moeten Barts boot een grondige schoonmaakbeurt gaan geven. Klarstomen voor verkoop! Dat duurt gelukkig niet zo lang en voordat de viervoeters het goed en wel beseffen, staan we terug thuis en laden we hen in om samen met vrienden en hun Duitse herder de Wondelgemse velden te gaan ontdekken.

Wat een zalige dag: de eerste échte zonnestrallen én een paradijs voor woefies ontdekt. Lagun, Nimbo en Maxime mogen alle drie los in een gebied vol vijvers. Ahum... Ik hoef het Lagun geen twee keer te zeggen: als een speer gaat hij ervandoor wanneer ik hem vrij geef, recht het sop in. Iedereen staat verstomd van zijn snelheid. Ik ook eerlijk gezegd. Zo hard heb ik hem nog nooit zien rennen.

Tot mijn ontsteltenis merk ik echter iets te laat dat er eendjes ronddobberen in de vijver waar Lagun in duikt. Met geen stokken kan ik hem terug bij me roepen nu hij die heeft gespot en hij gaat erachteraan. Maar mijn kleine man zwemt niet zo netjes. Het is meer van een pletsjas als ie zwemt. Ik laat alles vallen en sta al klaar om erachteraan te duiken voor hij van vermoeidheid kopje onder gaat maar dat blijkt niet nodig te zijn.

De rest van de wandeling roep ik hem geregeld bij me terug en krijgt hij telkens een ferme beloning. Enkel wanneer ik nog gevederden spot, lijn ik Lagun aan. En dat werkt prima. Lagun geniet van zijn vrijheid met volle teugen maar verliest me nooit uit het oog.

Heel even duikt hij het struikgewas in en weet ik niet goed meer waar hij zich bevindt. De bescheiden ziel is er allicht een worstje aan het draaien. Maar wanneer hij opnieuw tevoorschijn komt, merk ik dat ik er een beetje naast zat: meneer heeft IN een worstje liggen draaien... of zeg maar in een hele

grote vlaai want hij zit van kop tot teen onder de bruine onwelriekende smurrie. Getver! En content dat em is!

Ik zal het niet vaak doen maar nu lok ik hem opzettelijk het water in en moest hij een "roule" willen doen in het water, ik zou het hem ook nog opdragen!

Het ergste is er gelukkig af tegen dat we terug huiswaarts keren en dankzij ons zonnetje kunnen we vandaag ook met de ramen open rijden.

Dag 801 – maandag 9 maart

Mijn kleine man is precies nog steeds doodop van gisteren. Hij laat me zijn hesje makkelijk aan trekken, begint niet te jammeren in de trein vanaf Brussel Zuid, stapt heel flink mee naar kantoor en blijft zelfs aan de voet in het gebouw zelf op weg naar de theemachine, vlak bij Maryses bureau dat open staat. Ik leef wel een beetje on the edge vandaag: in de rechterhand draag ik Laguns drinkbak, onder mijn rechterarm heb ik mijn fles water, in mijn linkerhand mijn hete tas thee en rond mijn linkerpols Laguns leiband. Als ie nu trekt, worden we allebei gedoopt. ☺

Een van de grote bazen die Lagun anders altijd tijdens een spelmoment of dolle knuffelsessie ziet, slaat mijn hachelijke trip terug naar het bureau gade. En het is alsof Lagun het aanvoelt dat het nu 'voor echt' is bij mij. Hij doet het voorbeeldig. Ha, oef! Eindelijk zal meneer Deneef ook eens een ander beeld hebben van onze kleine vriend, het beeld van een werkhond.

Vlak voor de middag hebben we een uurtje stafvergadering.

We moeten even wachten in het bureau van de secretaresse en Lagun blijft tot ieders verbazing heel gedwee aan mijn voeten liggen. Op 'normale' dagen doet hij toch eerst even de toer van de vele plantjes die er aan de grote ramen op de grond staan. Tot hij een duif ziet voorbij vliegen. Kijk in het Guinness Book of Records onder "het snelst rechtveren" en je ziet een foto van onze platjas. Hopelijk is dit nu niet het gevolg van zijn eendjesjacht van gisteren... Het begon nu net zo goed te gaan om zijn aandacht af te leiden van de gevleugelde Brusselse inwoners.

Ik zit naast de voorzitter met Lagun tussen ons in en zowel klein meneertje als grote meneer profiteren van de situatie. De voorzitter haalt Lagun onbewust aan en pas wanneer Sarah na enkele minuten gniffelt om het schattige tafereel en om haar collega die haar grote baas er niet durft op te wijzen, lijkt de voorzitter wakker te schieten uit zijn trance. Hij lacht even om zichzelf, steekt al gekkende de schuld op de veel te brave Lagun en we gaan door met de vergadering. Ik geef Lagun de opdracht om onder mijn stoel te gaan liggen en zijn trukendoos vol verleidingen op te bergen.

Deze namiddag heeft Lagun het er erg moeilijk mee wanneer ik het bureau zonder hem tracht te verlaten. Ik merk dat ik aan zijn 'attend' zal moeten werken. Ik drink wat te veel thee tegenwoordig lieverd, ik ga je echt niet elke keer mee nemen naar het toilet hier vlak om de hoek... ;-)

Op de terugweg naar huis jammert Lagun zachtjes de hele weg door. De meeste medereizigers merken het zelfs niet maar ik voel zijn stembanden vibreren door mijn schoen heen. Heeft ie nu net wel of net geen zin om naar huis te gaan?

's Avonds krijgen we bezoek thuis. Nimbo en Lagun vliegen allebei traditiegewijs naar het eerste speeltje dat ze vinden om het te gaan presenteren aan de gast maar zodra ze merken dat ze niet

zullen scoren bij dit publiek, blijven ze ook weg. Zelfs met chipjes op de salontafel hoef ik hen geen ene keer weg te sturen.

Dag 802 – dinsdag 10 maart

Nimbo krijgt zijn ontbijt zoals gewoonlijk in de bench van Lagun en speelt dat in een recordtijd naar binnen maar niet vandaag. Hij gaat wel flink in de bench maar kijkt dan niet meer om naar zijn bakje korrels. Wanneer Lagun even later zijn portie rauw voer binnen heeft, gaat Lagun aan de buitenkant van de bench van Nimbo op de vloer liggen loensen naar Nimbo's korrels. Dat zet onze witte vriend dan wel weer aan om – weliswaar nog steeds met lange tanden – enkele korreltjes naar binnen te wurmen.

Bart en ik mogen gaan proeven deze middag voor ons feest. Mmmm, twee assistentiehonden zou misschien wel wat te veel zijn om mee te nemen dus we laten de viervoeters samen thuis spelen.

Al denk ik niet dat ze veel gespeeld hebben want ze bruisen van de energie wanneer we thuis komen.

Ik voel me niet zo lekker (niks te maken met het eten! ;- ) ) maar we trekken toch onze spullen aan voor een avondwandeling. De hele weg hoor ik Nimbo als een stoomtrein achter mij aan Bart sleuren. Lagun stapt netjes, het ergste is uit zijn systeem dus ik stel een wissel voor en neem Nimbo over. Ogenblikkelijk stopt het sleuren, heel af en toe laat hij zich nog eens verleiden tot een snokje maar wanneer hij merkt dat de wandeling dan steevast stopt, houdt ie daar snel mee op. En gelukkig maar want ik sta maar slapjes op mijn benen. Misschien is het wel mijn slapheid die overzet op de viervoeters en waardoor ze zo rustig worden bij mij aan de lijn? ;-)

Dag 803 – woensdag 11 maart

Lagun krijgt een dagje vrijaf en ik trek nog eens met Nimbo naar onze hoofdstad. Ik krijg er al meteen spijt van wanneer ik merk dat onze robuuste vriend nog steeds met zijn poep in de auto wil getild worden... arme rugje.

Na afloop zal ik uiteindelijk wel tevreden zijn want 's avonds heb ik Nimbo zo ver gekregen om zelf uit de trein te stappen!

Dag 804 – donderdag 12 maart

Het zonnetje zit uit en iedereen heeft last van lentekriebels. Wat een prachtige dag. Dat vraagt om een lange middagwandeling in 't zonnetje. Ik trek mijn stevige stapschoenen aan, Lagun krijgt zijn tuijge om en Nimbo de lange lijn. We gaan het min of meer correct proberen te doen ook al vermoed ik dat ik zal worden getweeëndeed door de opgewonden retrievers. Nimbo stapt eigenlijk nog niet netjes en Lagun zal daar ongetwijfeld gebruik van maken.

Maar het gaat wonderwel. We worden zelfs door twee andere dames met hun hond gebruikt om te oefenen. Beide dames laten hun viervoeter zitten en trachten die bij zich te houden wanneer ik passeer met Lagun en Nimbo. Alle neuzen gaan richting soortgenoot maar mijn armen worden niet van mijn lijf gerukt. Lagun is een waar toonbeeld: nieuwsgierig maar rustig slaat hij alles gade. Nimbo daarentegen kan nog wel zo een voorbeeld gebruiken maar ook hem houd ik onder controle.

's Avonds komen Katrien en Eager op bezoek. En voor wie er nog aan twijfelde dat veel honden racisten zijn: platjas zoekt platjas en golden mag staan toekijken vanaf de zijlijn terwijl Eager en Lagun tongworstelen...

Dag 805 – vrijdag 13 maart

Deze vrijdag de 13<sup>e</sup> begint alvast goed: de zeven zonnen zitten uit, de woefies zijn in vorm en Lagun maakt duidelijk dat hij me vandaag zal vergezellen naar het werk. Hij zit me daar nu toch verliefd aan te kijken op het perron terwijl ik onder zijn kinnetje wrijf. Ik smelt volledig. Zou hij dankbaar zijn dat hij terug mee mag?

Wat hij nog niet weet, is dat we moederziel alleen zullen zitten in ons bureautje vandaag. Drie collegaatjes werken thuis en eentje heeft er vakantie. Moet ook lukken. Ik maal er niet om: voeten omhoog, muziekje aan... doe maar alsof je thuis bent. ☺ Ons klein sociaal geval echter gaat in alle hoeken van het bureau snuffelen en neemt dan post aan de deur om toch als eerste de collega's te kunnen begroeten mochten die alsnog arriveren... sorry vriendje, je zal het met mij moeten stellen.

Mijn kleine man glijdt langzaam af in een apathische toestand lijkt me. Ik tracht die zoveel mogelijk te doorbreken met wat spel en oefeningetjes en neem hem geregeld mee op wandel door de gangen. Ons bezoekje aan Maryse is alleszins een schot in de roos: het is er de zoete inval en Lagun ziet meer collega's op een half uur dan anders in een hele week. En hoewel het hem deugd doet, het verse vlees boeit hem niet lang – telkens komt hij na een paar wrijfjes al terug aan mijn zijde.

Nu ben ik het die hem verliefd staat aan te kijken. ☺